

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **X. Q.**, zast. Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2004, č. j. OAM-3127/VL-20-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2007, č. j. 56 Az 41/2007 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo vysloveno, že se jí azyl neuděluje s odkazem na § 12, § 13 odst. 1, 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rovněž bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud nejprve správní rozhodnutí pro vady při zjišťování skutkového stavu zrušil rozsudkem ze dne 28. 11. 2005, č. j. 36 Az 260/2004 - 30, avšak tento rozsudek byl zrušen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, z něhož plyne, že skutková podstata byla zjištěna dostatečně, není třeba provádět další dokazování, přičemž je zároveň zřejmé, že skutkový stav neopravňuje stěžovatelku k získání azylu podle § 12 zákona o azylu. V novém, nyní napadeném, rozsudku krajský soud žalobu zamítl, neboť vycházel ze závazného právního názoru vyšší instance. Vedle toho se v rozhodnutí krajského soudu uvádí, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, je-li kasační stížnost přípustná ve smyslu § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Podle § 104 odst. 3 písm. a) je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Stěžovatelčiny námitky ohledně toho, že jí měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu a že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, nemohou být považovány za přípustné, neboť těmito námitkami se zdejší soud již zabýval v předchozím rozsudku v dané věci. V ostatním shledal zdejší soud kasační stížnost přípustnou.

Následně se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní

zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatelka argumentuje kasačními důvody zakotvenými v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Ve smyslu písm. a) uvedeného ustanovení stěžovatelka namítá, že byla nesprávně posouzena otázka tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Ten jí totiž měl být udělen, neboť v případě stěžovatelky jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné. V Číně stěžovatelce hrozí pronásledování kvůli tzv. politice jednoho dítěte. Navíc se nemá kam vrátit, neboť jí byl zbořen dům. I ekonomické důvody přitom mohou někdy vést k udělení azylu z humanitárních důvodů. S ohledem na volnost, kterou má správní orgán při své úvaze, je nutné tuto úvahu tím více přezkoumávat soudně.

Ve smyslu písm. d) uvedeného ustanovení stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, poněvadž se krajský soud nezabýval žalobním bodem stěžovatelky, v němž poukazovala na porušení několika ustanovení správního řádu během správního řízení.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Na tyto kasační námitky dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Účelem humanitárního azylu a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz. Z nich plyne, že udělení humanitárního azylu je otázkou volné úvahy správního orgánu. Soudní přezkum této úvahy se může omezit toliko na to, zda úvaha nebyla vedena jen libovůlí správního orgánu.

K námitce formalizovaného řízení před krajským soudem a nedostatečného posouzení porušení několika ustanovení správního řádu Nejvyšší správní soud poukazuje na obecně formulované žalobní body. S touto otázkou se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, www.nssoud.cz, který se vztahuje k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek. Přitom námitka porušení správního řádu, pokud neuvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, není způsobilá k bližšímu přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu